

Че ако сторя това, ще ми дойде края. Всичко се дължи на това, че азъ точно изпълнявамъ обиколките си около слънцето. И послѣ ще ти кажа, че съвсѣмъ не се хваля... Азъ, наистина, съмъ най-забѣлѣжителната звѣзда... ако искашъ даже само съ хората си. Никоя звѣзда не може да се похвали съ нѣщо прилично на тѣхъ... Но каква е тая работа, кждѣ бѣгашъ ти?

— Отивамъ си.

— Защо? запитва земята нажалено. Не можешъ ли да останешъ съ мене нѣколко години? Ние си приказваме тъй добрѣ, а пакъ ти трѣбва да знаешъ, че най-послѣ омръзва да вървишъ вѣчно все по единъ и сѣщи пътъ и да се забавлявашъ само съ тоя глупакъ, мѣсецътъ.

— Кой е тоя мѣсецъ? попита кометата.

— Хе, она тамъ, отговори земята. Той всичкото врѣме ме обикаля. Той е една бѣдна тъмна звѣзда, и азъ го прибрахъ при себѣ си, когато го срѣцнахъ безпомощенъ въ свѣтовното пространство. Сега той вече съвсѣмъ е угасналъ и е съвсѣмъ оглупялъ. Горкиятъ, той можеше да отиде въ нѣкое старопиталище, но тукъ иматъ обичай да държатъ при себѣ си по нѣкой мѣсецъ. Юпитеръ ги има цѣли осемъ. Но това споредъ мене е вече голѣмъ разкошъ!

— Сбогомъ! извика кометата и напраздно земята я молѣше да остане още малко. „Не мога!“ каза тя. „Азъ имамъ свой пътъ да вървя и трѣбва да побързамъ. Па освѣнъ това, наситихъ се вече, да те слушамъ, какъ се хвалишъ“.

— Кога ще додешъ пакъ?

Кометата бързаше вече съсъ своята раздѣлена на три опашка.

— Слѣдъ триста години, извика тя и ставаше по-малка и по-малка. Най-послѣ съвсѣмъ изчезна.

— Колко бързаааа! каза мѣсецътъ. И каква